

kunde ønske, at man fra Opdragelsesanstaltens Side, navnlig fra Overtilsynets, vilde drage Omsorg for, at Børnene, der anbringes i Tjeneste ude omkring paa Landet, altid fik deres egen Seng og som Regel i Stuehuset. Det bør være saa, at man ikke udsætter Børnene for den baade moralske Fare og legemlige Skade, de ere udsatte for, ved at man nu aldeles savner en Beskyttelseslovgivning og beskyttende Forholdsregler fra Overtilsynets Side.

En Anke, jeg allerede havde Lejlighed til at fremføre i Gaar mod Opdragelsesanstalterne, er den, at der fra Ledelsens Side ikke foretages nogen egentlig Kontrol med de Pladser, i hvilke man anbringer Børnene. Det gælder saaledes for Flakkebjergs, for Hebrons og for Godhavns Vedkommende, at naar Børn, der ere anbragte i Pladser omkring paa Landet, og som have faaet daarlige Pladser og have faaet Prygl flere Gange, løbe bort fra Pladserne og tilbage til Opdragelsesanstalten, det eneste Sted, de kunne løbe tilbage til, faa de Prygl igen og komme i Arrest. Jeg har truffet ikke een, men flere Piger og Dreng, der have haft Pladser, som det vilde have været umuligt at faa Godtfolks Børn ind i, hvor de have faaet en urimelig haard Behandling, og hvorfra de saa ere løbne bort, og ved deres Ankomst til Opdragelsesanstalten ere de blevne pryglede og ere komne i Arrest. Ikke desto mindre skrives der i de Beretninger, de vedkommende Anstalter udsende, at man øver et meget nøje og indgaaende Tilsyn med disse Pladser; det er ikke Tilfældet, der føres saa godt som ikke noget Tilsyn.

Op nu ledes i alt Fald to af de Anstalter, jeg her taler om, af en Mand og en Kvinde, der ere stærkt indremissionske, og som have en Tilbøjelighed til at anbringe Børnene hos Folk, der høre til Indremissionen. Det kunde naturligvis ikke falde mig ind at sigte alle dem, der høre til denne religiøse Retning, for at være mere haarde, end Folk i Almindelighed ere. Men det er dog en Kendsgerning, at der hyppigst indløber Klager over Behandlingen paa disse Steder. Jeg henviser til en Mand som Formanden for den sydvestjydske Plejehjemsforening, Lærer Lambert Hansen. Han har erklæret, at af 10 indremissionske Hjem, der meldte sig for at faa Dreng eller Piger, var der kun 1, der kunde bruges. Det er en Mand, som kender til de praktiske Forhold, og han nærer den Mistro til de Indremissionsfolk, der melde sig. Jeg ved ikke,

hvorledes de Folk have det, men i alt Fald ere de i Behandlingen af Børnene haardere og strengere; de vise ikke den Skaansomhed og Mildhed, som man ellers ofte træffer paa.

Men der er ogsaa en anden Fare, og det er den, at de unge Piger i 14—15—16-Aars Alderen, der fra Hebron anbringes rundt omkring i Pladserne, ofte ere Genstand for en højst uheldig Paavirkning fra Husbondens eller Medtjenernes Side. En ung Pige i 15—16-Aars Alderen fra det saakaldte Børnehjem „Hebron“, der kommer til at tjene i Nærheden, føler sig som en Slags spedalsk; hun er ikke som de andre unge Piger Genstand for almindelig god og sømmelig Behandling, man skyer hende; det falder ikke en ung Mand af brave og hæderlige Folk ind at forlove sig med hende, det vilde betragtes som en Skam eller noget af en Skændsel. Derimod finde daarlige Folk der paa Egnen let Vej frem der, hvor Gærdet er lavest. Utrolig mange af disse unge Piger have allerede i 16—17—18-Aars Alderen været Genstand for et Voldtægtsforsøg eller ere komne paa gale Veje. Politimesteren i Holstebro erklærer da ogsaa om denne Opdragelsesanstalt, at den nærmest er en Forbryderudklækningsanstalt; i Stedet for en Opdragelsesanstalt bliver den nærmest det modsatte for disse unge Piger. For adskilliges Vedkommende ender det med, at de i Stedet for at blive gode og dygtige unge Piger ere paa Veje til at gaa neden om og hjem.

Jeg skal her gøre opmærksom paa, at en af de Dreng, jeg har haft Lejlighed til at tale med, og som for øvrigt kommer til at spille en Rolle i hele denne Sag, Vilhelm Olsen, har tjent et Sted nede i Syd-sjælland, og han klagede her en 3—4 Gange over, at han ikke kunde holde den Plads ud, men det nyttede ikke noget. Denne Plads var saa daarlig, at selv Mortensen paa Flakkebjerg drog sine Dreng bort derfra. Da Husbonden ikke kunde faa Dreng fra Flakkebjerg, fik han Dreng fra Kristelig Forening til vildfarne Børns Frelse. De Børn, der anbringes paa vore Opdragelsesanstalter, jeg tænker ikke paa dem, som almindelig gaa under Navn af Hjem, blive af Bestyrelsen og Ledelsen for disse Anstalter betegnede som vanartede, som forbryderske Børn. Nu er det jo saaledes, at mange af disse Børn kun have begaaet Forseelser af en saa ubetydelig Natur, at mange af de Børn, der gaa fri, have begaaet langt værre Ting. Jeg skal ikke her